

nansielle supermarkeder, og dér var det jo sådan, at der var nogle stykker i Folketinget, som meget frygtede, hvilken udvikling man satte i gang, da man startede det her show. Jeg husker meget tydeligt, hvordan ordførerne for Socialdemokratiet og for Det Radikale Venstre og mange andre, både V og K, som var tilhængere af supermarkederne, jo ålede os andre og fortalte, at det var rene fantasier, når vi fortalte, hvordan udviklingen ville blive.

I dag, 10 år efter, kan jeg stå her og sige til mig selv: Ja, jeg havde ikke engang fantasi til at forestille mig, hvor slemt det ville blive. Det blev meget værre, og nu kommer man så og vil jøre det endnu en tand værre.

Jeg vil gerne sige, at de dele af de her to lovforslag, som drejer sig om fornuftige stramninger, som min gruppe har efterlyst længe, og de dele, som er fornuftige reguleringer, dem støtter vi gerne, og vi er glade for, at ministeren endelig er kommet med dem. Men de dele af forslaget, som giver mere magt til Finanstilsynet, og som giver adgang til at lade personoplysninger flyde rundt – for det er det, der bliver virkeligheden, sådan er virkeligheden – dem er vi modstandere af.

Og når jeg har siddet og hørt på ordførerne i dag, kan jeg konstatere, at ministeren med de to forslag har en tabersag, og jeg synes, ministeren skulle gøre dem til en vindersag, og det kan man nemt gøre ved simpelt hen at udskille de dele af forslagene, som er så kontroversielle.

Jeg tror ikke, der er nogen finansielle virksomheder eller koncerner, som går nedenunder og hjem, fordi de er nødt til at vente på den del af forslagene. Og jeg tror heller ikke, Finanstilsynet ikke kan føre tilsyn, hvis ikke det får endnu mere magt, end det har nu. Det kan sagtens vente, til Folketinget har gjort sig nogle grundige overvejelser over, hvad det er, vi allerede har gjort, og hvilken fart det tog, der blev sat i gang i 1989-90, kører med. Vi aner ikke, i hvilken retning det kører, og det har ingen bremses, og det har heller ingen togfører.

Det er jo også grunden til, at vi i Erhvervsudvalget og særlig i underudvalget har efterlyst en høring, sådan at man kunne få løftet sig op over den her sektor og se, hvordan den lovgivning på det her område i grunden hænger sammen med den virkelighed, vi lever i, og dér har ministeren jo altså bedt os om at vente og vente, og det har vi så pænt gjort.

Men så kommer ministeren altså med nogle forslag her, hvor vi endnu en gang skal ind og

skrue på skrueerne, uden at man kender konsekvensen af det, man gør. Ministeren tillader sig oven i købet at skrive i forslagene under rækken af oplysninger, som kan videregives, at listen er ikke engang udtømmende, så man ved i grunden ikke, hvad det er, man gør.

Jeg tror, at det her Folketing efterhånden skal holde op med at skrive flere blankochecks til Finanstilsynet eller den finansielle sektor, og jeg vil anbefale ministeren simpelt hen at dele lovforslagene og få de fornuftige dele gennemført hurtigt og med det samme, og så vil jeg anbefale Folketingets partier at få den her høring om hele den finansielle sektor gennemført, sådan at vi, der skal lovgive, i det mindste ved, hvordan det her hænger sammen.

Hvordan virker de forskellige dele af den her lovgivning ind på hinanden? Hvordan virker de på kunderne, hvordan virker de på Finanstilsynet, hvordan virker de ude i virksomhederne, og hvordan virker de virksomhederne imellem? Og her tænker jeg selvfølgelig på de store kontra de små. Det overblik findes ikke her i salen.

Når jeg tillader mig at sige det, er det faktisk, fordi jeg har fulgt ret godt med på det her område i de sidste 10 år, og det er umuligt at have det overblik; vi er nødt til at stoppe op en gang imellem og se på, hvad det er, vi har sat i gang, inden vi bare giver los.

Jeg synes f.eks., at det er dybt, dybt kritisabelt, at vi kan konstatere, at Finanstilsynet, når vi vedtager noget herinde, sådan lige lægger en meter til i sin praksis, og næste gang vi får et lovforslag, vil man også godt have lidt lovhjemmel til den nye praksis, og så skrives den ind i bemærkningerne. Altså den fremgangsmåde er så uacceptabel, at jeg slet ikke synes, ministeren kan være bekendt at – hvad skal man sige? – være moder til den.

Derfor synes jeg – og det mener jeg også regeringen vil være bedst tjent med – at vi bør få de fornuftige dele af forslagene gennemført efter en hurtig og saglig udvalgsbehandling, og at Folketinget så får gennemført den høring og vi derefter finder ud af, hvad det er for nogle skrues, der skal skrues på. For jeg er ikke lænere så naiv, at jeg tror, at jeg kan forhindre noget for de finansielle supermarkeder. Det løb er kørt, men vi behøver ikke her i Folketinget at reducere os selv til et gummistempel, som ligger ovre i en skuffe enten i Amaliegade eller på Holmens Kanal.